

Umutsun

— Harun Yıldırım · 28 Şubat 2018

UMUTSUN

İşte Türk'ün anası kınaladı oğlunu,
Bin mani ile okşar nur dökülen ruhunu.

And olsun Rabbime ki; şerefim üstüne yar,
Kefensiz ölüleri göklerde bekleyen var.

Taş duvarla ördüğüm ölümün bahçesinden,
İşte bu yazdıklarım tarihin lehçesinden.

Bitmez bitmez bu destan meydanda biz var iken,
Dilde dua gönülde verilmiş söz var iken.

Bakın bakın millete Çanakkale ruhu halk,
Yıkalım şu makus"u haydi kalk Mehmedim kalk.

Peygamberin övdüğü sen o şanlı ordusun,
Şam, Yemen şu cihanda mazlumun umudusun.

Emsali görülmemiş nice çiçekler soldu,
Bir bak Peygamber yurdu şimdi cesetle doldu.

Her köşe her sokakta acı bir ses bir feryâd
Senden başka giden yok! imdâd Mehmedim imdâd.

Bir lokma yemediler dua ile karın tok,
Emzikli kadınların emzirmeye sütü yok.

Küçük kartal süzülür sen gidince arkadan,
Dünya ikiye kopar, çekildinmi aradan.

Bir baştan bir başa tut elindeki feneri,
Gün doğmadan yetiş ki, bekletme sen seheri,

Dağların eteğine al bayrağımı sal da,
Sabah güneş doğarken süzölsün dalga dalga

Seni gökte görmektir hayali düşlerimin,
Ucuna bayrak taktım doğan güneşlerimin,

Gördüğün Ay ve yıldız göklerdeki yaprağım,
Uzaklardan uzağa seslenen var bayrağım.

Yer çatlasa, gök çökse gökkubenin dalısın,
Ben bu gün ölsem de sen ebedi kalmalısın.

Sakın ye'se kapılma! Umutla çık yarına,
Hem şeyh hem pirlere eşlik etsin dualarına.

Bizim ecdadımıza verilmiş sözümüz var,
Her şeye bitti dersin yeni bir Fatih doğar.

HARUN YILDIRIM